

OM SPEAKING & BUILDING og KUNSTHØGSKOLEN I OSLO

Jørn Mortensen

Rektor

Eva-Cecilie Richardsen gjør det ikke lett for seg. Gjennom kunstneriske undersøkelser som involverer og inkluderer dansekunstens koreografi og billedkunstens installasjon og bilder, leter hun etter de uforutsette konsekvensene av sitt eget arbeid. Det er akkurat som hun forsøker å produsere *uro*, gjennom å destabilisere det vante, gjennom å demontere og avdekke det forventede. Når hun jobber med koreografien som en billedkunstner må ikke dette først og fremst forstås formalt, men snarere metodisk og idémessig. Hun lar billedkunstens hang til å fragmentere, og disseminere prege metoden, med den konsekvens at kunstens *tid* blir sentral. Når er kunsten kunst? Verket er derfor ikke ferdig på et gitt tidspunkt; det vil være i endring avhengig av når man som betrakter trer inn i det, og fra hvilken fysisk posisjon du befinner deg som betrakter. Her tror jeg vi er ved kjernen av forskningsprosjektet hennes; det dreier seg ikke bare om å utfordre uttrykkene og å finne et nytt interdisiplinært språk, det dreier seg like mye om å søke etter kunstens *ærlighet*, og det er i denne søkningen at prosjektet inneholder potensiale som *kritikk*.

Denne formen for undersøkelse er nettopp det Kunsthøgskolen ønsker med sin deltakelse i det nasjonale Stipendiatprogrammet for kunstnerisk utviklingsarbeid. Undersøkelser som tør å bevege seg ut i det kunstnerisk ukjente og som tør å operere i det usikre. Prosjekter som tør å bruke de interdisiplinære mulighetene på kunsthøgskolen, og som antakeligvis ikke kunnet skje andre steder. På mange vis er dette en forpliktelse Kunsthøgskolen i Oslo har, å sikre muligheten for forskning som ellers ikke ville ha funnet sted. Eva-Cecilie Richardsens stipendiatprosjekt er derfor et av flere svar på det som er kunsthøgskolens oppdrag; å bedrive utdanning, forskning og formidling innen våre fagområder.

Eva-Cecilie Richardsen does not make things easy for herself.

By combining interdisciplinary research across the fields of dance, installation and the visual arts into her choreographic concepts, she seeks out the unexpected consequences of her own work. It is like she is trying to produce unrest, through destabilizing the habitual, through disassembling and uncovering the expected. When working with choreography as a visual artist, she shouldn't only be read formally, but more in relation to method and the conceptual. She lets the tendency within visual art to fragment and disseminate influence her method with the consequence that *time* becomes central. When is art art? Thus the work is not completed at a given point in time, it will keep changing dependent on when one as a viewer is entering the work and from which physical position one is experiencing it. This is where I think we touch upon a core aspect of her research work: it isn't only about challenging the various medias of expression and finding a new interdisciplinary language, it is as much about searching for arts *honesty*, and it is through this search that her work has potential as *critique*.

This form of research is exactly what Oslo National Academy of the Arts wishes for with its participation in the Norwegian Artistic Research Fellowship Program; investigations that take the risk of moving into the artistically unknown in order to operate with uncertainty as a productive, generative force. Projects that dare to use the interdisciplinary possibilities at the Academy of Arts, and that probably could not have happened outside of this environment. In many ways this is a commitment the Academy of Art has, to assure research that otherwise would not happen. Eva-Cecilie Richardsen's research through her fellowship period is thus one of the answers to the Academy of Arts's assignments; to facilitate education, research and communication within our academic fields.